

justitsministeriets opfattelse bør disse regler næppe være ufravigelige i samtlige erhvervsmæssige kreditkøb uden ejendomsforbehold, idet der i nogle tilfælde må antages at være et berettiget ønske hos parterne om at fravige lovens ordning på de her nævnte punkter. Det kan f. eks. være tilfældet ved aftaler mellem to ligestillede virksomheder om store køb.

Justitsministeriet har derfor i stedet overvejet, om man på dette område – erhvervsdrivendes kreditkøb uden ejendomsforbehold – skulle gennemføre en afgrænsning mellem store og små erhvervsdrivende efter det kriterium, udvalget har foreslået, dvs. baseret på, om købesummen er over eller under 100.000 kr. De indvendinger, der er anført ovenfor mod dette kriterium, gør sig imidlertid også gældende ved kreditkøb uden ejendomsforbehold. Hertil kommer, at de regler, der i givet fald ville komme på tale, næppe vil være af så væsentlig betydning for mindre erhvervsdrivende, at de trods disse modhensyn bør gøres ufravigelige.

Justitsministeriet finder det på denne baggrund rigtigst, at parterne i alle erhvervsmæssige kreditkøb uden ejendomsforbehold får adgang til at aftale, at loven ikke skal gælde for købet. Som tidligere nævnt foreslås det for køb *med* ejendomsforbehold, at loven ikke skal kunne fraviges til skade for køberen, hvad enten der er tale om forbrugerkøb eller erhvervskøb. Denne regulering af aftalefriheden inden for kreditkøb svarer i princippet til den ordning, der er gennemført i Sverige og er foreslået i Norge, jfr. ovenfor pkt. 5.

For så vidt angår erhvervsdrivendes køb til videresalg eller af materialer, der indgår i virksomhedens produktion, er justitsministeriet enig med kreditkøbsudvalget i, at disse ikke bør være omfattet af loven, jfr. lovforslagets § 5, stk. 2.

d) Sælgers oplysningspligt ved køkets indgåelse (for- slaget § 8).

1°. Som omtalt foran under pkt. 3 a har kreditkøbsudvalget foreslået, at der både i forbrugerkøb og i andre køb ved køkets indgåelse pålægges sælgeren en oplysningspligt med hensyn til kreditvilkår og kreditomkostninger.

Nogle af høringsinstanserne har udtalt, at det er tvivlsomt, om der er behov for at pålægge sælgere at give disse oplysninger i *erhvervskøb*, og at det i erhvervskøb i praksis ofte kan være vanskeligt at give oplysningerne i kontrakten. Inden for en række erhvervsområder, herunder industrisektoren, er det således helt sædvanligt, at der foretages køb på kredit, uden at der oprettes en af parterne under-

skrevet købekontrakt, idet der alene foreligger en ordrebekræftelse, følgeseddel og/eller faktura fra sælgeren. Udvalget har været opmærksom på dette problem, men har ment, at det kan løses gennem justitsministerens adgang til at fastsætte, at lovens regler eller nogle af disse ikke skal anvendes på køb af en særlig beskaffenhed (lovforslagets § 5, stk. 3), jfr. betænkningen s. 65.

Spørgsmålet giver anledning til nogen tvivl. På den ene side kan det ikke afvises, at disse oplysninger kan have værdi for en række mindre erhvervsdrivende. På den anden side er der en risiko for, at oplysningspligt i erhvervsmæssige køb lægger hindringer i vejen for sædvanlige og praktiske fremgangsmåder ved indgåelse af aftaler. Et krav om oplysningspligt i erhvervskøb vil formentlig ofte også af køberen blive opfattet som en overflødig formalitet. Hertil kommer, at medens det må antages, at mindre erhvervsdrivende ofte kan have vanskeligt ved at vurdere juridiske kontraktvilkår, vil de formentlig gennemgående være bedre rustet end en gennemsnitsforbruger til at vurdere de økonomiske vilkår. Det kan i den forbindelse nævnes, at oplysningspligt på andre områder også er begrænset til kun at angå forbrugerforhold, jfr. her ved lovforslagets bestemmelser om oplysningspligt ved kontokøb og § 5 i lov nr. 252 af 8. juni 1977 om mærkning og skiltning med pris m. v., som kun omfatter skiltning og reklamering, der henvender sig til forbrugere. Tilsvarende begrænsning er foretaget i den svenske lovgivning om kreditkøb, ligesom heller ikke det norske forslag til lov om kreditkøb indeholder regler om oplysningspligt i erhvervskøb.

På denne baggrund har justitsministeriet ikke fundet tilstrækkelig anledning til at udstrække oplysningspligten til erhvervsmæssige køb.

2°. Kreditkøbsudvalget har som nævnt ovenfor under pkt. 3.a. overvejet, om sælgerens pligt til at give oplysninger om kreditomkostninger og kreditvilkår også bør omfatte oplysning om kreditomkostninger angivet som en *effektiv årlig rente*, dvs. angivet som en årlig rente i forhold til kreditbeløbet (kontantprisen ÷ udbetalingen) og beregnet under hensyn til afdrag, der skal betales i løbet af kredittiden.

Formålet med en pligt til at oplyse køberen om den effektive årlige rente er at give denne grundlag for at kunne bedømme, hvilke udgifter kreditydelsen som sådan medfører. Den effektive rente giver altid udtryk for den samlede pris for at låne 100 kr. i et år og udtrykker således omkostningerne ved en kredit uafhængig af kredittens størrelse.